

Борис Балкх

ТРИТЕ КОННИКА

Древният мироглед, към който са принадлежали нашите прадеди, е в основата на всички значими древни и съвременни религии, на всички древни философски школи, явни и тайни учения. Името му е Балкхара. В него е вложено познанието на нашите деди за същността, изграждането, съществуването, преобразуването и разграждането на всичко във Вселената. Но до тайните му може да се достигне единствено чрез свещения език на древните българи – Бхаджа. Той е строго фонетичен език от двадесет и два звука, в които са закодирани двадесет и две висши понятия от мирогледа.

Балкхара, е най-мощният идеен тласък в човешката история, но с времето избледнява, а Бхаджа се забравя, препокрити от множеството породени религии, митологии, езици и символи. Днес тях ги няма в обхвата на съвременното човешко познание, но в Индия, в този океан от религии, философски течения, митове, писмености и езици е останала голяма част от идеите на Балкхара и Бхаджа, като ехо от онези славни времена когато Идеализмът беше над всичко.

Балкхара, трябва да е основна тема на космологията, астрофизиката, физиката и астрономията, но до знанията от Балкхара се достига само чрез езика Бхаджа, а космолозите, астрофизиците, физиците и астрономите не се интересуват от древни езици, цивилизации, митологии и религии. Поради това, те дори не поглеждат към Бхаджа и Балкхара. От другата страна на познанието са учените, които изследват древните езици, цивилизации, митологии и религии, но те не преоткриват Бхаджа, защото не се интересуват от космология, астрофизика, физика и астрономия и като следствие от това, Балкхара и Бхаджа все още си остават забулени в мрак.

Днес учените използват формули за да записват и предават знанията си за определена част от материята или определено действие. Ето две известни формули от съвременното, $E = m \cdot c^2$ и H_2O . Те се състоят от два компонента. Мисловен, идеен, понятиен – вложен в буквите и математически, количествен – вложен в числата и знаците за математическите действия.

Мисловният, идейният, понятийният компонент, вложен в буквите на формулите не е откритие на нашето съвремие. Той идва от древността, чрез смисъла на звуците от езика Бхаджа. В неговите двадесет и два звука са закодирани двадесет и две висши, абстрактни понятия от мирогледа Балкхара.

В книгата „Апокрифната история на света”, от Джонатан Блек, на стр 330 можем да прочетем следното: „В Испания през XIII век живее кабалист на име Абрахам Абулафия, който пише за съзидателното слово на Бога. В ранните кабалистични текстове 22-те букви от еврейската азбука са описани като обладаващи съзидателна мощ. Следователно „в началото” Бог е комбинирал тези букви в определени модели, трансформирал ги е и от тях е създал думите, а от този процес са се разгърнали всички различни форми на Вселената.”

Имената на много от боговете и понятията от древността не са имена, а формули за устройството на Вселената – физика и космология. Ето тава е Езичеството и за това са ни наричали езичници в древността. Заради езика Бхаджа.

Известно ни е от митологиите и религиите, че някои от основните богове и герои се придвижват яздейки различни животни – кон, слон, бик, бивол, тигър, птица, змей или нещо друго. Тъй като темата тук е за трите конника, ще се спра на конете, като символи, защото за да има конници, трябва да има и коне.

Според мен, индийските полубогове – близнаците Ашвини, са най-ясният и точен пример за конете като символи, а жертвоприношението Ашвамедха е най-значимото жертвоприношение в древна Индия – жертвоприношение на кон. За него в книгата „Индийска митология” можем да прочетем следното: *„Баща на Рама бил цар Дашаратха, който отслужил жертвоприношението Ашвамедха и се сдобил с четирима синове, всеки от които бил частично превъплъщение на Вишну.”*

Двата коня – близнаците Ашвини, са символи за двете тежнения, двете сили във Вселената – гравитацията и левитацията. Тяхното противоборство определя напрегнатостта на полето, чиято промяна е причината за всичко което се случва в материалния свят. Кое, кога да се появи, да съществува, да се промени и да бъде унищожено. Тя е причината да се появяват нови растителни и животински видове, а други да изчезват. Но за да се случи всичко това, някой или някои трябва да управляват конете. Това е дело на боговете, а те са символи за определени физически закони. Затова боговете знаят, и решават кога, как и какво да се случи. Такива са и тримата богове, за които ще стане дума по-нататък.

За да стигнем до трите конника, ще трябва да направим и кратка екскурзия назад в миналото, до времето и мястото където мирогледът Балкхара е властвал над много народи, от Иран до Хималая и от Тарим до Индийския океан. Нека да отворим тази връзка <http://dsal.uchicago.edu/reference/schwartzberg/fullscreen.html?object=051>

На карта [a](#), сведенията са според индийския епос Махабхарата. Там, нашата прародина е в сектор В – 1 и е записана Bahlika, но в повечето индийски източници е известна като Balhika. Между секторите D – 3 и E – 3, е отбелязана втора такава държава с две имена, Bahlika/Vahika?. Името завършва с въпросителен знак, което означава, че това местоположение не е безусловно установено.

Между секторите D – 2 и D – 3, е отбелязана държавата Madra. За нея в древноиндийските писмени източници се казва, че е средище на ведическата култура и пазителка на знанието. Затова името и е останало и в съвременния български език – мадраст, мъдрост.

В долния край на сектор D – 2 е отбелязан град Sakala, столицата на държавата Madra. Възможно е името на града, Сакала, да има пряка връзка с народа сака, известен още и като скити. Той е познат от историята с трите си клона: саките с високите островърхи шапки – сака тиграхауда, саките употребяващи опиум – сака хаомаварга и отвъдморските саки – сака парадрая. От народа сака, е и великият учител Буда.

Някои средновековни пътешественици и книжовници, пишещи на арабски, наричат волжските българи *сакалиба*. Според мен, възможните причини за употребата на определението *сакалиба*, са две. Първата е, че авторите свързват волжските българи с народа сака, а втората, че произлизат от района на град Сакала, което е равнозначно на съвременните български определения *софиянци*, *пловдивчани*, *бургазлии*. За гражданите на Римската империя съм чел само названието *римляни*, с изключение на ранните *латини*. А защо някои учени преведоха *сакалиба* като *славяни*, не знам?

Наследникът на Сакала, е съвременният пакистански град Sialkot, в северната част на Пакистан, северно от град Лахор. А за връзката между района на град Сакала и северен Пакистан със съвременна България, в интернет открих следния разказ, със заглавие "*Недоразумение*". Нека да го прочетем.

"Веднъж, на излизане от работа, вървейки по 6-то авеню на Ню Йорския Манхатън, вниманието ми привлече нещо много познато. Съвсем от близо някой с голяма вещина свиреше с уста някога популярната у нас хумористична народна песен "Покарала попадия прасе да продава". Спрях и се огледах, като помислих, че някой познат е решил да ме поздрави по такъв шеговит начин.

На няколко метра от мен на тротоара, беше разположена голяма съгъваема маса с наредени на нея лимони, портокали, банани, грозде, домати и какво ли не още. С една дума подвижен "Плод-Зеленчук", каквито тук се срещат по кръстовищата на големите авенюта и които всяка вечер изчезват, за да се появят на следващата сутрин на същото място. Продавачът, млад човек с остри черти, гъста черна брадичка по-скоро с вид на отдавна небръснат човек, подреждаше разбутаната си от несъобразителни клиенти стока и с голям ищах свиреше песента за нещастното попово прасе, на което попадията, за да даде по-привлекателен търговски вид извадила око, отрязала ухо и т.н. Веднага разбрах, че не го познавам, но по свирката реших, че не може да не е българин. Приближих усмихнато и рекох:

– Ха така, нашенец, свири и запознавай тези американци с нашата хубав народна музика.

Той ме изгледа учудено и каза:

– Excuse me? What did you say?

Нямаше как, преминах на английски.

– Извинявай – казах – ти от къде си, от коя страна?

– От Пакистан – отговори той.

– Ами тази мелодия, която свиреше с уста каква е и от къде я знаеш?

– О, това е наша народна песен – отвърна той.

– Хубава песен – рекох – продължавай да я свириш и желая ти добър късмет в Америка. Вуе!

– Вуе! – Отговори той и аз продължих своя ежедневен следобеден път по 6-то авеню замислен върху неведомите пътища за разпространение на хубавите народни мелодии през планини, морета и граници.

Ню Йорк 1994

Любен Тачев / дългогодишен редактор в редакция Народна музика в Радио София/"

А сега да се върнем отново към името на държавата Мадра.

Думата МАД, е от езика Бхаджа и е понятие от Балкхара, символ за природния закон или бога, отговорен за пола и възпроизводството. За да се задейства този закон или за да започне да действа този бог, към формулата МАД, трябва да се добави и звукът за действието, осъществяването, следствието – Р. Тогава формулата ще придобие вида МАДАР, с ударение на второто А и ще означава деятел, този който осъществява всичко свързано с пола и възпроизводството. Благодарение на него съществува, поддържа се и се обновява цялото растително и животинско многообразие на Земята.

Окончанието АР, е останало и до днес в съвременния български език, като окончание за деятелен залог. Днес обикновено с него се обозначават занаятчиите и професионалистите: хляб – хлебар, зид – зидар, злато – златар, пъдя – пъдар и др.

Идвайки в земите на съвременна България, дедите ни са изваяли конника – бог Мадар, върху скалите на едноименното плато и са изградили ново или преименували старо селище, Мадра – майка, с ударение на първото А. Не е изключено да са имали спомен и за далечната стара държава Мадра – пазителка на знанието, каквото всъщност е било и нашето светилище Мадара.



<http://www.protobulgarians.com/Statii%20za%20prabaalgarite/Madara%20-%20rider%20-001.jpg>

Но в Европа има и още едно ехо от далечната стара Мадра и бог Мадар, дало името на един цял народ – унгарците. В средновековието те са записвани с варианта на Мадар – мадяр, което по-късно става маджар. А името унгарци им остава от общото ни родово име – уногури (уногондури, оногондури), което пък може да има нещо общо и с друго наше съвместно име – хуни.

Бог Мадар, още в древността е почитан от много народи на Евразия, а името му преминава през различни езици и променяйки се остава в историята с едно от тях – Митра. От историята знаем, че бог Митра е бил на висока почит в Римската империя, а едно от прозвищата му е Митра Бикоубиецът.

Защо Бикоубиец?



<http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/6/63/BritishMuseumMithras.jpg/350px-BritishMuseumMithras.jpg>

В Балкхара и Бхаджа, земната твърд – сушата, е символизирана с бика, тура и зодия Телец, защото той е най-здравото и силно животно, с изявена мускулатура – подобие на земната твърд. По тази причина много народи са издигнали бика, тура, телеца в култ.

Но първоначално земната твърд е била само скали – неорганична материя, от която не може да се породи и поддържа живота. За да стане това, част от неорганичната материя трябва да се преобразува в органична. Точно този момент на преобразуването е оприличен с убиването на бика, естествено от бог Митра, за да може да твори.

Този важен момент в еволюцията на материята върху нашата планета или деянието на бог Митра, е оценен от хората и превърнат в култ за негова възхвала. Това е коридата в Испания и Латинска Америка.

Ние, съвременниците, не си даваме сметка колко хора и животни са принесени волно или неволно в жертва, за да се поддържа символизма, който да ни отведе обратно към знанието. Засега всички жертви и лишения си остават безсмислени, защото никой все още не се интересува от Балкхара и Бхаджа. Стотици, хиляди години, милиони хора по света са потопени в мрак и невежество – следствие от погрешния, буквален, битов, материалистичен прочит на древните писания и забравата. Най-яркият пример за това е Индия. Там, милиони хора са принизени и унижени, от неразбирането и шарлатанията, до границата на човешкото достойнство, дори и отвъд нея.

А сега да се върнем към другата държава от ареала на Балкхара в древността, отбелязана в картата от времето на Махабхарата, като Балхика. Нейната столица е град Балкх. Доскоро се предполагаше, че днешният град Балкх в северен Афганистан е негов пряк наследник. Но от нови проучвания в района, показани в телевизионния сериал "Изгубеният свят на Александър", се оказва, че мястото е на юг от съвременния Балкх, скрито между скалисти възвишения, през което притича река, разделяла в древността градовете близнаци Балкх и Зариаспа.

Персите наричат града и държавата Бактра, Бактрия, а индийците Балхика или Бахлика.

В книгата на Петър Добрев „Сага за древните българи“ в главата „Индийските сведения за Древна Балхара“ е записано следното: *„Царете на Ария — пише в «Махабхарата» — верни на своята цел, сигурни в своето знание, познавачи на «Ведите», изкъпаха душите си в светлия ручей на «Упанишадите». Царете, с цялото дължимо достойнство и благолепие, вървейки заедно като един, изпълниха всички високи церемонии за своето обединяване, Бхарата! Това беше царят на Балх — Бахлик, който докара колесница, облечена цялата в злато...“*

Тук царят на Балх е посочен на първо място между съюзниците на индийската династия Каурави, при това той стои начело на съюзните царе при церемонията за побратимяването, съединяваща по прастар обичай в едно цяло царете на Ария, т.е. на древната индоиранска прародина.“

Думата БАЛКХ, също е формула от езика Бхаджа за понятие от Балкхара и се състои от две части БАЛ и КХ. БАЛ, означава "Кръговратът на Вселенския Закон", а КХ "Напрегнатостта на полето – Творческата мощ, властта". Но това е само теория. За да се приложи на практика трябва към формулата да се добави отново АР. Така тя ще означава "Осъществяване на кръговрата на Вселенския Закон, чрез напрегнатостта на полето", а БАЛКХАР, става богът, който извършва деянието. Същата дума, е и първообразът на нашето мирогледово, а сега и народово име балкхар, балкхари, в съвременен вариант българи – хората, които пазят и разпространяват Балкхара по света. Затова в средновековието, за нашите деди книжовникът Абу Хамид ал Алдалуси е записал, *"Българин, означава мъдър, знаещ човек."* Само че *"Всичко тече, всичко се променя"* и днес ние сме вече други хора, на друго място и в друго време.

БАЛ – Вселенския Закон, означава и Истина. Думата е останала и съществува и днес в съвременния български език, като мярка за човешкото познание. В нашите училища, знанията на децата се оценяват по шестобална система, а във висшите училища се приемат кандидатите с най-висок бал.

Без Бал – истината не са минали нито тибетската Шамбала, нито еврейската Кабала.

Но и кратката формула БАЛ, също става бог и то върховен бог. Той е известен от историята още и със следните имена, Бел, Пал, Пел, и Балу, а от Библията Баал – семитска версия, Ваал – гръцка версия. Бил е върховен бог на територията на Балкхара, в Акад, Асирия, Урарту, Вавилон, Балистан – на гръцки Палестина и неговата колония Картаген.

На тази карта от 1907 – 1909 г. е Афганистан. Там, най-горе, под рамката пише BOKHARA. Това е достигнало да началото на деветнадисети век от името на територията BALKHARA.



http://dsal.uchicago.edu/maps/gazetteer/images/gazetteer_V5_pg64.jpg

Още в древността, части от населението на територията Балхара се преселват в различни посоки, главно на запад и към Индия. Навсякъде, при своите преселения последователите на бог Бал се стремят да запазят името му и да именуват държавите си, главните си градове, планини, езера и морета с неговото име. Такава са:

- Бха Бел – Бабел – Вавилон.
- Баалбек и Бибал в Балистан – Палестина.
- Белази и трибали на Балканския полуостров – дошли от Балистан.
- Държавата Белгия – от народа белги, дошли от Белази, от Македония.
- Езерата Балхаш – Балхаш и Балатон.
- Балтийско море – от народа балти. Балти живеят и днес в Балтистан, в североизточен Пакистан, близо до глетчера Балторо.
- Провинция Белуджистан в Пакистан – от народа белуджи. Белуджи живеят и днес в Пакистан, Афганистан, Иран и някои близкоизточни държави.
- В Кавказ и днес съществува Балкария и град Балкар в Дагестан.

- На територията на Волжска България, са развалините на древната и столица Болгар.
- На северозапад от Черно море е била държавата на балахите – Балахия, на гръцки Влахия.
- В Дунавска България са Бяла, Белица, Беласица и сръбската столица Белград. А най-голямата планина в земите на аспаруховите българи е именувана Балкхан.

В някои от песните от книгата Веда Словена, а и в коледарските и сурвакарски песни из цялата страна се пее, *"че се роди млада бога, млада бога Бела бога"*. За Бела бога обикновено се приема, че означава белият бог(?). Но във Веда Словена, в „Речник на чуждите и диалектни думи“ е записано, *„Бела – Бог на всякакво добро.“*

При своето шествие по Евразия, сред много племена и държави, преминали през много езици и наречия, думите Бал, Балкх, Балкхар и Балкхара, на различни места и по различно време променят звуковия си състав по различни начини. Относно тяхното първично значение като формули, промяната на един или няколко звука, не променя техния първоначален смисъл. Например, Бал се среща с четири различни гласни звука БАЛ, БЕЛ, БОЛ и БУЛ. Така се променят само подробности, доуточняващи първичното значение в "Кръговрата на Вселенския Закон".

Втората част, КХ, поради своята трудност за произнасяне, е започнала да се променя още в древността по няколко начина.

- Отпадане на Х: КХАМА, става Кама, КХАРМА, става Карма.
- Отпадане на К: КХИНДРА, става Хиндра, КХУМАНА, става Хумана, БАЛКХ, става Балх, БАЛКХАРА, става Балхара.
- Отпадане и на двата звука КХ: КХИНДРА, става Индра.
- Преминаване на КХ в Г: БАЛКХАР, става Балгар, Болгар, Булгар.
- Третата част, АР, се променя в АЛ: БАЛКХАРА, става Валхала.

Но всички тези звукови промени имат голямо значение от историческа гледна точка, за проследяване на движението на народите и промените на езиците.

Заедно със шествието на върховният бог Бал по Евразия, се оказва, че и по-малкият му побратим, Балкхар, не е изчезнал от паметта на народа ни.

През последната четвърт на миналия век, в Македония, при археологически разкопки край град Винаца бяха открити множество фрагменти от керамични икони. На една от тях изплува от историята и забвението бог Балкхар, записан с латински букви във варианта BOLGAR.

Фактът, че е намерена сред икони, утвърждава керамиката като култово изображение, а не само като бойна сцена, за възхвала на българската войска или някой владетел. Датировката им е IV – V век. Тогава Християнството все още е в процес на утвърждаване като религия и иконография. А както всички знаем новите религии изместват старите, като се стремят да ги заличат, но охотно си присвояват голяма част и от култовете и от иконографията на старите. Заради това преходно време, тази керамика и бог Балкхар са "минала между капките".



<http://www.spisanie8.bg/images/articles/2138/ilustration008deed2.jpg>

Но появата на тази керамика предизвиква сериозен размисъл и за множеството открити керамични и каменни изображения на конник като този, но определен и наричан "Тракийски". Това определение може да е вярно само за географския произход на откритите в Тракия изображения, защото тракийски народ няма, а конниците са откривани на територията на целия полуостров. А и няма задоволително обяснение, какво символизира този конник, наричан "Тракийски".

Историческата територия Македония, е възел, който беше умишлено завързан още в древността и упорито и мощно затяган до днес. Когато той бъде развързан, ще се узнаят много истини за цивилизацията на Балканския полуостров, на Европа и на света.

Третият конник от нашата група, е свети Георги. Той също е присвоен от Християнството стар култ и изображение. Променено му е само името и по-късно е изобразяван според християнските изобразителни канони. Какво символизира той?

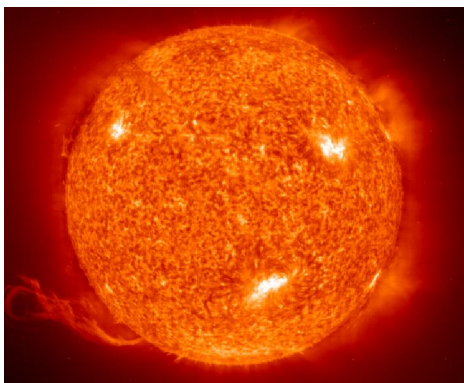
Материята около земното ядро се образува и проявява отвън навътре. Първо се появява етерът, след него атмосферата, водният океан и накрая последна се появява – земната твърд.

Формулата ДЖА, е дума от Бхаджа и понятие от Балкхара означаващо проява на видима – течна и твърда материя. В Индия Джа се превежда раждане. Така е образувана думата двиджа – два пъти роден – телесно и духовно, използвана като определение за изключително мъдрите хора.

Мисля, че тракийското име на Бакхус – Дионис, не е име, а прозвище, равнозначно на двиджа.

Вече знаем, че за да се осъществи в действителността определена теоретична формула, към нея трябва да се прибави и частта за практическото действие, за осъществяването – Р, РА, АР или АРА.

Когато от газовете се прояви течността, това е ДЖАРА. А когато от течността се прояви и твърдта, е още веднъж ДЖАРА. Двете последователни прояви са ДЖАРАДЖАРА или ДЖАРДЖА.



Идеята в ДЖАРДЖА е следната. Докато огнедишаният змей УР – огнената сфера около земното ядро, е открит, заради неговото огнено дихание не може да се появи живот. Затова УР – огнедишаният змей, трябва да бъде обвит в твърда обвивка, която да обуздае огнения му дъх. Това деяние е ДЖАРДЖА, проявяване на течността, а след нея и на твърдта.

Този мотив е възприет от Християнството. Там свети Георги – ДЖАРДЖА, убива змея УР.

http://umbra.nascom.nasa.gov/images/eit_19970914_0121_304.gif



Името Георги, е гръцкия вариант на Джордж, Джорджо, чийто първообраз е Джарджа. Затова в България за хората носещи името Георги, се използва обръщението Джоро. Така се пее и в народната песен от шопско „Седнало е Джорето...”. Съвременният румънски град Гюргево, до неотдавна е наричан Джурджево, а за гораните – българите от Гора в Косово, въпреки че са мохамедани, един от най-големите празници е Гергьовден. Но те го наричат Джорджовден.

В Големия зодиак, ДЖАРДЖА, е преходът между зодия Овен – течността и зодия Телец – твърдта.

В Българския – годишния зодиак, който е символично копие на Големия, краят на зодия Овен е шести Май – Гергьовден – Джарджовден. Затова тогава се принасят в жертва агнета и овни. На седми Май започва зодия Телец.

<http://www.ikona.hit.bg/files/GEO-1.jpg>

Неведоми са пътищата на познанието вложени в човешката памет и древните писания. Златните зърна там са като тлеещи въглени, които упорито отказват да угаснат. Единствено от нас зависи дали ще засияят отново или ще помръкнат окончателно.

Ако не искаме да приемем всичко това за истина, просто трябва да обявим древните за идиоти и ясно да заявим, че светът и познанието започват от нас.